

הכדורסלן אמנון אבידן (מיליון) ואביו נתבעים לתשלום של מיליוני דולרים בטענה שריומו את שותפם

היתה זו טעות מצירו שלא עירכין סגן. רק אחרי ריוורברים הסכים מנהל הבנק להציג לפני סגן את מיסמך ביטול הערכות של האבידנים.

יהלומים

או אבנים

סגן טוען, שאילו ידע על כך בעוד מועד, היה מבטל גם את יפויי הכוח שנתן לאבידנים לפעול בשמו בחשבון הבנק. אחר-כך הוא לחץ על הבנק לנקוט צעדי פשיטת-רגל נגד האבידנים.

כאשר הוא הציג בטיפסי הנאמנות שנמצאו בבנק, הוא מצא בכמה מהם, שלא מופיעים בהם שמו של המעריך או חתימתו. במיסמך אחר הוא אף זיהה את כתב-ידו של אבידן. אומר סגן: "כל המעיין בכתיב-י

לאבידנים והן למנהל סניף בנק דיסקונט בבניין הבורסה, רוני ררוויש. שמו של ררוויש מתקשר לפרשת תפיסת היהלומים בכספות בנק דיסקונט בתחילת חודש אוגוסט (העולם הזה 22.8.84). חלק מטענותיו של סגן נחקרו ביסודיות, וחומר החקירה הועבר לפרקליטות לעיון, כדי להגיש כתב-ביאישום.

בכתב-ביעה אחר, שהגיש סגן כנגד בנק דיסקונט כבורסה היהלומים, הוא מספר שהאבידנים הציגו לו לפתוח חשבון נוסף אצל ררוויש. בנוסף לחשבון שהיה לו בסניף איגוד בבניין.

סגן מספר, שהאמון שרחש לאבידנים היה כה גדול, שאפילו את הוצאת היהלומים כנאמנות מכספת בנק דיסקונט הם עשו למענו. סגן נהג לחתום על שיטריי-נאמנות ריקים, והאבידנים היו מוסיפים בכתב-ידם את

אבל סגן אף הרחיק לכת. הוא נתן לאבידן-האב יפויי-כוח לפעול בחשבוני נותיו בסניפי בנק איגוד ובנק דיסקונט שבבניין הבורסה.

סוכם שהכנסתם של האבידנים תהיה עמלה של אחוז אחד מהיקף מכירת היהלומים.

סוחרי היהלומים בבניין הבורסה ידעו שמי שרוצה לקנות או למכור אצל סגן חייב לפנות לבא-יכוחו, האבידנים.

השכר חל בקיץ 1982. האבידנים ביקשו להשתמש ביהלומים גולמיים שרכש סגן לפני כן, כדי להפקידם בחשבון הבנק של סגן בבנק דיסקונט. "התברר לי מעל לכל ספק", טוען סגן בפנייתו לבית-הדין, "שהם מולכים אותי בכחש ודיווחו לי דיווחים כוזבים בקשר למלאי היהלומים השייך לי".

סגן החליט לערוך בדיקה מדויקת של כל פעילות האבידנים מאז שהם החלו בקשר העיסוקי איתו. הוא הגיע למסקנה שבמשך מעט יותר מארבע שנים גזלו ממנו האבידנים כמות גדולה של יהלומים, בשווי של לא פחות מארבעה מיליון דולר. מציון סגן: "זה על פי הערכה זרה, שמרנית וממעטה".

לדעתו, היתה זו מזימה שתוכננה

"הם גנבו, גזלו והוציאו במירמה ובכחש!"

מראש. "הנני מאמין שהם השתמשו ביהלומים ובכספים שהם גזלו ממני במרמה לצורך השקעות שונות, בין בישראל ובין מחוצה לה".

הכביסה המלוכלכת

סגן ערך חקירה פרטית משלו והגיע למסקנה, שרכוש השייך לאבידנים מקורו בכספים שלו. הכוונה לשתי חנויות אופנה ברחוב דיזנגוף, די 112 ודי 118 ודירה ברחוב פומבריתא בתל-אביב. סגן טוען, שבאמצעות שימוש בשמה של אשת אבידן-הבן, שושנה, הצליחו האבידנים להעלים את הכספים שהוציאו ממנו.

סגן מיהר לבקש עיקול על הדירה, כאשר הוא ניגש לבצע את העיקול, התברר לו כי כמה ימים קודם לכן הודרו אבידן-הבן להעביר את חלקו בבעלות על הדירה עלישם אשתו ללא כל תמורה.

כשנחקר אבידן-הבן בבית-הדין, שפט על עניין זה, הסביר שהוא עשה מה שעשה בגלל סיכסוך שפרץ בינו ובין אשתו. השופטת רות אליעזר שמעה את דבריו של אבידן-הבן, כתבה בהחלטתה בין השאר שדבריו אינם מתקבלים על דעתה.

כאשר פרץ הסיכסוך בבורסה, לפני קצת יותר משנתיים, עשו הכל מאמצים לסיים את הפרשה בין כותלי-הבורסה. כנהוג בבניין, ממעטים הסוחרים בו להוציא את הכביסה המלוכלכת החוצה.

לבסוף הותר לסגן לפנות למישרתה. הוא פנה ליחידה הארצית לחקירות הונאה ושטח לפני חוקריו של תתי-צבא בנימין יוגל את סיפורו. המידע שמסר סגן התייחס הו

סגן סיפר שהוא יהלומן וחבר בורסה-יהלומים משנת 1966, הוא התעסק בייצור יהלומים מלוטשים ובמיסחר בגלם. עד ספטמבר 1980 היו בבעלותו שתי מלטשות. בבאר-שבע ובנתניה, והועסקו בהן עד 50 פועלים.

הקשרים בין סגן והאבידנים החלו בשנת 1976. אומר סגן: "במהלך אותה שנה התפתחו היחסים בינינו בצורה כזאת, שמחד-גיסא אני מכרתי את היהלומים המלוטשים אך ורק באמצעות האבידנים, ומאידך גיסא עיקר עבודתם של שניהם, כמתווכיי יהלומים, מאז המחצית השניה של שנת 1976 ועד לחודש יולי 1982, היתה במרכיזה עבורי בלבד".

במשך הזמן התגבשה צורת העבודה כך שפעילותו של סגן הצטמצמה אך ורק לרכישת יהלומים גולמיים לצורך מיסחר בהם, וכן לצורך עיבודם של היהלומים המלוטשים. שאר הפעולות העיסוקיות ביהלומים של סגן — לרבות מכירת המלוטשים, שמירה על מלאי מלוטשים שלא נמכר, תשלום לספקים, גביית כספים מקונים, מגעים עם בנקים שבהם התנהלו חשבונותיו של סגן וכל פעילות עיסוקית אחרת — התנהלו על-ידי האבידנים.

אומר סגן: "אין צורך להדגיש כי האבידנים קיבלו את אמוני המלא המוחלט, ואני האמנתי וקיבלתי ללא עוררין וללא בדיקה כל מידע מכל סוג שנמסר לי עליהם. הם היו חופשיים לעשות במישרתם כבתוך שלהם, וכל המצוי במישרת היה נתון באופן מלא וחופשי לביקורתם, לעיונם ולשיי מיזם".

אבידן-האב טיפל בכל הצד הכספי והבן, הכדורסלן המהולל, היה אחראי על מלאי היהלומים המלוטשים ואף מכר אותם כשאביו לא היה במקום.

בורסה-יהלומים רותחת כבר הרבה זמן. כל אירוע חדש משכיח את קודמו. גילוי רודף גילוי.

אבל אין כל ספק, שבין שיחת-חולין אחת לשניה שמנהלים היהלומנים על ביקורי המישרת בבניין, שבים הכל לדוש כאשר הסיפורים המתקדים שהתרחשו בשולש הבורסה שעל גבול תל-אביב ורמת-גן.

זהו סיפורו של היהלומן אלברט סגן, שאיכר את כל רכושו: חמישה מיליון דולר, טבין ותקילין.

בכתיבה-משפט, השלום והמחווה בתל-אביב, כבר נערמו ערימות של תביעות ותביעות שכנגד. סגן עצמו אינו מצליח להשתלט על כל החומר המישפטי הנמצא במישרתו.

הנתבעים הם שסדרב בבורסה. אלה הם האב צבי אבידן ובנו, אמנון, כדורסלן-העבר במכבי תל-אביב ובנכד חרת ישראל, השותף לעיסוקי תיווך-יהלומים עם אביו.

האם אכן הערימו שני האבידנים על היהלומן סגן והוציאו ממנו יהלומים בשווי כולל של מיליוני דולרים? האם זה אפשרי? איך עושים דבר כזה?

סגן (60), נשוי ואב לחמישה ילדים, מתגורר בוילה שכורה בסביון, וילה אחרת שהיתה בבעלותו. בסמוך לו נה הוא גר, מכר כשהחל לפקוד אותו המשבר. הוא עדיין שומר על קורירתו, אך מאז שהתגלגלה הפרשה לבתי-המישפט הוא הפסיק למעשה לעבוד. מישרתו המפואר בבניין נועם, שברחוב בצלאל ברמת-גן, שומם.

אמון מוחלט

בצורה שהגיש לבית-הדין פט גולל סגן את הפרשה המופלאה.

תובע ונתבע אלברט סגן מתחבק עם צבי אבידן (ממוש"ק) במסיבת בר-מיצוה שערך סגן בגן-הוי"ה שלו. כאשר העסקים שיגשו, שרוו בין שני הצדדים יחסי-הבורה.

הנאמנויות הללו יראה, כי המדובר אינו ממשק מיספרי, כשהבנק אינו מתעניין כלל במהות הסחורה — אם אלה יהלומים, זכוכית, אבנים, ברזל או שיבריי-אבן. על כל המיסקמים הללו מתנוססת, כמובן, חתימה פרמלית של אחד ממנהלי הסניף.

מיותר לציין, שאנשיו של יוגל, כששמו ידם על היהלומים בכספות סניף דיסקונט, רצו להוכיח שאכן סניף דיסקונט והיהלומנים שיתפו פעולה בהונאת בנק ישראל, ולא היה כל קשר בין ערכם האמיתי היהלומים שבנאמנות, לבין ערכם הרשום במיסקמים. (המשך בעמוד 38)